

gen Finansminister i hele Verden i Øjeblikket, mindst maaske i de store Lande, men det gælder ogsaa de smaa, kunde have nogen Mening om, hvordan Finansaarene 1918—19, 1919—20 og saa videre vil stille sig. Jeg erklærer mig ganske renonce overfor den Opgave. Rimeligvis vil der være store Udgifter, og rimeligvis vil Indtægterne gaa tilbage; jeg mener, at en Indtægt som f. Eks. Udbyttet af Indkomst- og Formueskatten vil gaa tilbage. Saa store Indtægter, som der muligvis tilfældigt har været i nogle Aar nu, vil neppe vedvare. Vi maa altsaa regne med et Svind, men ud over den Art Almindeligheder lader sig naturligvis intet sige.

Da jeg opstillede Budgettet for 1917—18, var det, som jeg den Gang sagde, paa Grundlag af Udgifter, som man nogenlunde kunde beregne, og Muligheden for, at Indtægten for 1917—18 ifølge Finanslovsforslaget gik ind. Men at sige mere derom i Øjeblikket end dette er jeg ikke i Stand til, og beregne Fremtidens Muligheder kan jeg heller ikke. Det forekommer mig heller ikke for Øjeblikket at være en Finansministers Opgave. Jeg begrænser den helt anderledes; jeg begrænser den saaledes i Øjeblikket, at Finansministeren skal sørge for, som jeg sagde ved Fremsættelsen af et andet Lovforslag, at Statshusholdningen ikke svigter, at de Penge er til Stede, som vi skal bruge. Deri maa man vise saa megen Forudseenhed som muligt, sørge for at skaffe den Indtægt ind i Statskassen, som det er muligt, og naar en Finansminister for Øjeblikket gør dette, synes jeg, at han løser sin Opgave, og saa nytter det ikke at forlange mere nu, og i alt Fald ikke at forlange Fremtidssyn af ham, som, selv om man vilde gaa ind paa dem, efter min Mening ikke vilde være til den allerringeste Nytte. Jeg begriber som sagt, at det ærede Medlem stiller den Slags Spørgsmaal til mig, det er hans Pligt. Naar man i Øjeblikket hører til — ja, jeg ved saamænd ikke rigtig, om jeg kan sige, at det ærede Medlem hører til Oppositionen, jeg er saa forvirret ved de politiske Forhold, vi er kommet ind i, at jeg ikke ved, hvad der er Opposition eller ikke; men jeg har altid mødt det ærede Medlem tidligere som Modstander og haaber at kunne regne ham dertil. I saa Fald opfylder det ærede Medlem altsaa den Pligt, han har som Modstander, at stille mig vanskelige intrikate Spørgsmaal. Man vil da ikke undre sig over, at jeg siger, at jeg kan ikke besvare dem, men jeg trøster mig

med, at maaske ingen kan besvare, hvorledes den danske Stats Finanser vil være stillede efter Verdenskrigens Ophør. Det, man kan haabe, er, at de skulde være saaledes stillede — derpaa gaar ogsaa mit Finanslovsforslag ud for hvert Finansaars Vedkommende —, at man stod med en nogenlunde ordentlig Kassebeholdning og ikke straks skulde skride til Optagelse af Laan. Men som jeg ser paa det, vil jeg, hvad jeg ogsaa udtalte, da jeg fremsatte Lovforslaget om Statsbevisers Udstedelse, mene, at hvis man vedtager de Skattelovforslag, som jeg har haft den Ære at fremsætte for Tinget, og som nu er til Behandling, vil man kunne klare indeværende Aar og næste Finansaar, men jeg siger det kun med det Forbehold, at Indtægterne ikke paa væsentlige Punkter svigter, og desværre, den Mulighed kan vi ikke ganske se bort fra.

Jeg vender mig saa til de to Skattelovforslag, som er til Behandling. Overfor de Skattelove, som det har været min sørgelige Opgave at maatte fremsætte for Rigsdagen i de forløbne Aar, har jeg været stillet saaledes, at der maatte skaffes Enighed til Veje om dem. Det er ogsaa lykkedes; det kan være, at et enkelt Medlem har protesteret her og i det andet Ting og afholdt sig fra at stemme, naar det kom til Slutningen, Vedtagelsen af Lovforslaget, men i det store og hele har alle Partier været enige. Jeg sætter den største Pris derpaa, og det vil alle gøre ud fra den Betragtning, at naar saa store Skatter paalægges Befolkningen, maa det ikke være en Partisag, man maa se at blive enig derom, saa at Befolkningen ikke bliver stillet i, om jeg saa maa sige, forskelligartet Forhold til Skatten. Det har ikke været Tilfældet her, alle Partier i Rigsdagen har været enige om Skatterne, og jeg maa da ogsaa stille mig saaledes, at jeg maa være villig til enhver Forhandling, som med Udbytte kan føres om Skattelovforslagene for at naa til Enighed.

Det første Lovforslag er Forslag til Lov om en overordentlig Indkomstskat. Det er delt i to Dele: A, der omhandler Merindtægtsskat, og B, som jeg straks skal komme til. Hvad A angaar, kan jeg ikke sige, at jeg nærer nogen videre Taknemmelighed, fordi det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) sagde, at han ikke mere vilde strides med mig om Forholdet imellem Merindtægtsskat og Konjunkturskat. Det har jeg heller ikke et Øjeblik tænkt mig, oprigtigt talt. Naar vi i Fjor var naaet til